

Ja kao maškara

Tko od nas ne voli ponekad biti netko drugi? Lik iz bajke, filma ili jednostavno lik iz vlastite mašte. Zakratko se pretvoriti u nekoga ili nešto, pobjeći od stvarnosti, svakodnevnice, i ući u nečiji tuđi san. To je moguće samo ako stavimo masku. Zato volim naš samoborski fašnik. Oblačili su me u Crvenkapicu, Pepeljugu, tigrića, mačkicu...otkada mi sjećanja dopiru. S obzirom da su mi roditelji kao i bake i djedovi Samoborci, za njih je nepojmljivo ne sudjelovati na fašniku. Dok sam bila mala, voljela sam te različite šarene kostime (nekih sam se i bojala), ali kako sam rasla tako su postajali dio mene. Sada sama biram masku. Više mi nije važan kostim, nego ono što on predstavlja jer se u njemu mogu uvući u lik koji poželim. Najviše me veseli što to može biti netko tko je različit od mene i što me takvu nitko nikada ne bi prepoznao. Veseli me što pod maskom mogu izaći iz svoga zatvorenog svijeta i skakati, plesati ili vrištati koliko mi srce želi. Jer to nisam ja. Jer i svi oko mene nisu oni. Tako zamaskirani stvaramo svijet nepostojećih. Kad skinemo maske i taj svijet ponovo postane stvarnost, možda nam sjećanja na njega oplemene životnu i stvarnu svakodnevicu.

Ma kakva ona bila.

Emma, 13 godina
OŠ Bogumila Tonija
Samobor
mentor: Ivana Golić